

Ionuț SOCIU

București

Uși Deschise la Facultatea de Teatru

S-a întâmplat la UNATC, între 19 și 21 mai a.c. și, ca în fiecare an, un public extern format din elevi de liceu, studenți ai altor universități, ziaristi și oameni de teatru a conferit evenimentului dinamica unui microfestival de teatru în programul căruia s-au regăsit într-o armonie eclectică examene de actorie și regie, coregrafie și păpuși-marionete, expoziții de scenografie, *performance*-uri și spectacole experimentale. Directorul „Ușilor Deschise“ a fost studentul Alexandru Ștefan, care, împreună cu colegii săi din anul II Teatrologie, au pus acest festival pe picioare, ocazie pentru *discreții* teatrologi de a părăsi pentru o perioadă biblioteca și de a se încumeta la o treabă care cere multă mobilitate, abilitate managerială și, care se poate dovedi chiar plăcută pentru cel ce are conștiința *utilității* unei astfel de experiențe colective.

Deși sunt încă student la UNATC, deși pe majoritatea celor implicați în eveniment, atât ca organizatori dar și ca interpreți, îi cunosc, unii îmi sunt chiar buni prieteni, voi încerca o relativă detașare afectivă de *subiect* în tentativa de a puncta o parte dintre spectacolele văzute și de a schița un vag portret al generației din care și eu fac parte, și în viitorul căreia cred cu toată tăria. Dar despre viitor e pripit să vorbim, mai ales în cazul unei arte care se susține pe șubredul binom *aici* și *acum*, așa că, dați-mi voie să trec la *cestiune*:

Tanga project este un proiect, independent purtând antetul **dramAcum**, realizat la inițiativa Fundației Soros și având drept consultanți pe Roberta Levitow (regizor și profesor la Bennigton College, USA) și Nicolae Manda, coordonatorul proiectului fiind Bogdan Georgescu (student anul III regie) și echipei formate din studenți la Regie, Actorie, Scenografie și ai Facultății de film. Pe scurt: patru studenți (Mădălina Dan, Paul Dunca – coregrafie, Selma Dragoș – regie; Andrei Rus – Comunicare audiovizuala) scriu în toamna lui 2005 patru texte de 10 minute, care vor fi ulterior montate de alți patru studenți la regie anul III (David Schwartz, Miruna Dinu, Ioana Păun, Vera Ion), împreună cu o echipă de studenți la Actorie și vor constitui împreună un spectacol de o oră ce a reușit să strângă în șase luni un palmares de invidiat: spectacolul s-a jucat de 3–4 ori în platoul de regie *Ion Sava* UNATC, de două ori la Teatrul Mic, de două ori la Teatrul Masca, odată la Teatrul de Comedie în cadrul FestCo și ultima oară la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu. N-aș exagera deloc afirmând că mai la toate reprezentațiile, *Tanga P.* a avut un succes nebun, reușind să se impună ca un spectacol profesionist, și nicidecum ca unul *strict* studentesc. Despre *Tanga* se mai pot spune multe, fiind un subiect la care voi mai reveni într-un alt context și care poate însemna un punct de cotitură în teatrul românesc contemporan și îi poate liniști pe cei speriați de *ce va să vină* și de starea insalubră a teatrului românesc, bla, bla, bla. *Tanga Project* nu înseamnă *sex, drugs and rock and roll* și nicidecum un prilej pentru tinerii teribiliști de a epata zgomotos și vulgar, ci este un spectacol plin de umor, farmec, inteligență și talent, fiind în același timp actual, viu și necesar. Adică: teatru.

Life of objects. (Viața obiectelor) ar constitui împreună cu **Proiectul Tanga** o posibilă „Secțiune off” a *Ușilor Deschise*, fiind tot un eveniment extracurricular, independent și a fost posibil datorită efortului depus de Ioana Păun (regie anul III) și a colegilor ei de an, aceiași enumerați mai sus în cazul *Tanga P*. Spectacolul *Life of objects* este rezultatul unui workshop de opt zile susținut de o trupa independentă olandeză, împreună cu studenții-regizori ai anului III și care s-a concretizat într-o serie de *performance*-uri desfășurate simultan pe holurile facultății, pe scări și chiar într-o toaletă. Mai puțin spectaculos din cauza conceptului nonnarrativ, dar incitante prin modul insolit de folosire a spațiului și a unor obiecte domestice, *Life of objects* rezidă într-o fuziune discret minimalistă între spațiul real (impersonal) și cel teatral (invizibil) și reflectă încă odată pofta acestui grup de studenți pentru nou, experiment, pentru formele simple, profunde, nemăsluite.

Arta Actorului. Este și secțiunea care a atras, firește, cel mai numeros public în timpul *Ușilor deschise* și în cadrul căreia au avut loc examenele de actorie ale anilor I, II și III pe texte variind de la Cehov, Strindberg, *tinerii furioși* sau autori ceva mai contemporani precum Biliana Srblianovici, autoarea piesei *Trilogie belgrădeană*. Interesant este că, deși studenții ai aceleiași facultăți, lucrurile diferă de la an la an, de la profesori la profesori și de la o metodă la alta, asta neavând neapărat un sens negativ, ba dimpotrivă putând fi o sursă fertilă pentru emulație și diversitate. Să vedem în ce constau diferențele. Să luăm de exemplu examenul de actorie al anului II (coord. de prof. univ. Adrian Pinteș, clasa. prof. univ. dr. Florin Zamfirescu) pe piesa lui Cehov *Piesă fără titlu*. Scena e decorată atent în spiritul vremii, tinerele studente sunt îmbrăcate în rochii delicate cu volane discrete, băieții poartă tunici elegante și butoni aurii, atmosfera e una *cehoviană*, se cântă în rusește în timpul fiecărui interludiu, se joacă frumos, cu eleganță și gesturi așezate. Aceasta poate fi o pistă. Dar să vedem acum și examenele celor de la anul III (clasa. prof. Ion Cojar) pe *Schițele* lui Caragiale sau pe *Trilogie belgrădeană*. Aici decorul e abia schițat, costume nu poartă decât cine vrea, se pornește dintr-un punct zero și se urmărește mai puțin crearea unei iluzii și reconstituirea unui timp anume, ci mai mult găsirea unui *adevăr* (cel mai important cuvânt pentru d-l Ion Cojar) personal, viu, nepremeditat. Aceasta ar fi o a doua cale. Care e mai bună? Viitorul acestor copii ni-l va spune.

Coregrafie. Iată o secție care, an de an, atrage un public tot mai interesat și preocupat de dansul contemporan, o artă ce începe să prindă cheag și la noi în ultimii ani și să-și formeze un public fidel. La coregrafie se întâmplă un lucru foarte curios: poți vedea într-o singură clasă zece oameni cu viziuni complet diferite (ba chiar opuse) asupra dansului. Poți întâlni în același loc oameni care cred doar în baletul de factură clasică, alții sunt adepții deja celebrului teatru-dans, și pe care profesorii Adina Cezar, Raluca Inaegic, Sergiu Anghel și Liliana Iorgulescu îl susțin, dar, bineînțeles, în maniere diferite, și mai sunt câțiva (puțini), care se reclamă drept adevărații contemporani, fiind interesați de formele cele mai radicale de dans, chiar până acolo unde dansul dispăre și nu rămân decât corpul și tensiunea care-l definește. Aceștia ar fi *rebelii*, cei care tind spre o sinteză a coregrafiei cu artele vizuale și spre o desprindere de dansul clasic și de formele arhaice ale coregrafiei, *arhaic* însemnând chiar și ceva ce datează din anul 2000. Reacționari vs. progresiști, ve-ți zice! Poate, cert e că și unii și alții contribuie în mod fericit la o evoluție dialectică a dansului, a cărui existență depinde tocmai de *conflictul dintre generații*.

Scenografie. Nu știu cum se face că de fiecare dată când studenții scenografi expun în cadrul *Ușilor deschise*, abia atunci lumea își aduce aminte de ei, ba mai mult decât atât trăiesc un șoc *estetic* descoperindu-le machetele, schițele, lucrările și, acolo unde e cazul, chiar decorurile *reale* realizate pentru colegii lor de la regie. Puțini chiar dintre colegii lor de la alte secții ajung vreodată la mansardele de la etajul IV, probabil cel mai fermecător loc din școală, acolo unde se află atelierele studenților, și, unde se lucrează zi și noapte cu o discreție și o modestie admirabile, ce nu așteaptă nici aplauze zgomotoase și nici strigăte de încurajare. N-aș vrea să sune ca o vorbă goală, dar să știți că de o parte dintre acești studenți ve-ți mai auzi și peste ani, și nu peste mulți!

Despre prezența studenților păpușari-marionetiști și a celor de la regie în programul *Ușilor deschise* n-aș putea scrie pentru că n-am reușit să le văd examenele, dar sper că voi reveni asupra lor cu o altă ocazie.

În loc de concluzie, aș prefera să fac o mărturisire personală: ceea ce mă leagă afectiv de Facultatea de Teatru cu toate secțiile ei s-a născut chiar în primul an de studenție, atunci când descopeream timid și optimist această școală unică cu holurile ei întunecoase și patinate de vreme și unde plutea o energie aparte, un flux emoțional copleșitor și care se schimba de la o clipă la într-o varietate de contraste și idei, și unde căile de comunicare păreau multiple. Poate fi chiar halucinant să vezi la ore imposibile din zi și din noapte în aceeași clădire actori zgomotoși și exuberanți, regizori cu ochii încercănați cărând împreună cu scenografiilor lor panouri și cutii cu vopsele, coregrafi pășind desculți și impasibili, la antipod cu agitația generală și teatrologi apolinici aplecați asupra tomurilor în biblioteca facultății, și care oftează din când în când din pricina tropăiturilor din sălile de deasupra. Cam așa arată partea nevăzută a UNATC, și, care, vă asigur, este și cea mai interesantă, și poate de aceea există *Ușile Deschise*: pentru ca invizibilul să devină măcar pentru trei zile vizibil.

Nu sunt atât de pesimist încât să spun, odată cu Ben Akiba, *Totul a fost deja*, dar nici atât de optimist precum Konrad Lorenz încât să afirm *Nimic n-a fost încă*, dar pot fi într-atât de moderat încât să fiu de acord cu Popper și Lorenz împreună și să consider că *viitorul este deschis*, de aceea cred în șansa acestei generații de a se afirma și de aduce în teatrul românesc un suflu nou, născut nu din *idei primitive de-a gata*, ci dintr-o experiență autentică, curajoasă și imprevizibilă.

Premiile Galei Absolvenților

Comunicat de presă

Juriul, format din Maia Morgenstern, Dorina Lazăr, Doina Levintza, Magdalena Boiangiu, Ileana Lucaciu, Andreea Dumitru, Vava Ștefănescu, Mircea Cornișteanu, Mihai Dinvale, Radu Afrim a acordat următoarele premii:

Premiul pentru cel mai bun spectacol: *CELE DOUĂ ORFELINE* de Eugen Mirea și Henri Mălineanu, după A.P. D'Ennery și E. Cormon – interpretat de studenții anului IV Arta Actorului, clasa lect.univ.drd. Doru Ana, regia prof.asoc. George Ivașcu